

Когато сполучватъ да побѣдятъ чернитѣ птици, сестри на злата вълшебница Лѣнность, тогава тѣ се връщатъ радостни, лудуватъ и играятъ до сутринята подъ чуднитѣ звуци на цвѣтния оркестъръ.

Когато пъкъ прѣтърпятъ несполука, тѣ плачатъ и тжгуватъ цѣлата нощъ.

Прѣв. **

Дѣдо Бору.

Какво видѣлъ мѣсецътъ.

(Приказка).

Слънцето и мѣсецътъ били нѣкога братя. Тѣ свѣтѣли на хората по редъ: единъ день слънцето, другия день мѣсецътъ. И не било никакъ добрѣ на хората. Когато грѣло слънцето, било много свѣтло и много топло. Всичко живо се размърдвало. А когато грѣлъ мѣсецътъ, не било много свѣтло и било студено, та малкитѣ дѣца никакъ не излизали на припекъ.

А нощитѣ? — Тѣ били тъмни, както най-тъмната нощъ, защото мѣсецътъ никога не свѣтѣлъ.

Веднажъ слънцето и мѣсецътъ се наговорили: Слънцето да грѣе всѣки день, а нощемъ да почива, пъкъ мѣсецътъ да свѣти нощѣ, а денемъ да почива. И почнали да правятъ тѣй, както правятъ и до сега.

Ето мѣсецътъ излѣзълъ отъ изтокъ, като голѣмо търкало на небето! Звѣздитѣ му се усмихнали и го поздравили. Кротко той погледналъ земята и освѣтилъ съ мека свѣтлина навсѣкждѣ. Уморенитѣ дѣца